

nister ganske Medhold, naar han siger, at det vilde være den allerførste Ubillighed, og saa er det bedre, at § 8 gaaer ud. Vilde man stille sig paa det Standpunkt, saa burde man være gaaet videre og have sagt, derfor antages ingen Embedsmand, uden han har været underkastet en behørig Besigtigelse paa Sundhedens Begne, og det kunde have traadt ind som et meget heldigt Supplement til vor nye Pensionslov; men det vilde dog ikke komme til at faae den Betydning, som det her staaer, saa jeg troer, at ogsaa fra den Side kunne vi ikke med god Grund gjøre det gjældende. Det kunde imidlertid have været afhjulpet, saafremt Udvalget havde sluttet sig dertil paa en lidt anden Maade, end det synes at have. Dersom det nemlig havde tilføiet, at det Deficit, som derved opstod, skulde dækkes ved Finantserne, saa havde det været klart, saa kunde man see, at det kun var en ny Enkekasse; thi saaledes er Enkekassen, som den bestaaer for Diebliffet. Det er en Overlevelsesrente, bestemt under Forudsætninger, som ikke kunne nøie bestemmes, og med Statens Garanti; det vil sige, naar det skulde vise sig mod Slutningen, at Kassen ikke kunde opfylde sine Forpligtelser, saa vilde det blive Staten, som opfyldte dem. Naar noget Saadant var Tilfældet her, saa kunde man sige: ja, det er Staten om at gjøre at bringe Embedsmændene til at sikkre en Pension for deres Enker, med et særligt Hensyn til den Forskel, der er i Alderen mellem Enken og Manden, og, da Pensionsloven ikke just kan gaae ind herpaa, saa er det godt, at dette Hensyn kommer i Betragtning, og at det altsaa bliver paalagt Manden selv, ved den Pension, han sikker sin Enke, at tage Hensyn dertil; men, naar vi saaledes paalægge enhver Embedsmand det selv, og vi ville have gjort det i den almindelige Livrente- og Forsørgelseskasse, saa følger det af sig selv, at der kan være Tab tilstede, og disse Tab bør ikke bæres af Livrente- og Forsørgelsesinstituttet; de maae bæres af Staten, for man kan ikke billigtvis forlange, at Embedsmændene som en Art Corporation skulle bære disse, da de jo aldeles ingen Indflydelse have paa at forandre Forholdene. Jeg kan derfor ikke negte, at jeg troer, at dette Forslag, som

det nu foreligger, paa nærværende Stadium ikke er heldigt; og at det i ethvert Tilfælde, hvis det blev antaget, vilde være meget bedre at tage § 8 bort.

Ordføreren: Jeg vil blot til hvad den ærede Deputerede fra Holbeks Amts 2det District (Tscherning) bemærkede, tilføie, at saaledes, som han har udtalt sig, er netop den bestaaende Tingenes Orden, det er det, som tidligere har fundet Sted, og der er ikke stuet nogen Forandring deri, uden at Indfuddene nu gjøres ved Livrente- og Forsørgelsesanstalten istedetfor ved Enkekassen, der ligesaa fuldt og i samme Maal har Statens Garanti, og det er blot, fordi Enkekassen ophørte at tage imod Indfud, at de ere gaaede over til Livrente- og Forsørgelsesanstalten.

Tscherning: Jeg vil blot bemærke, at saa er det Hele jo overflødigt.

Finansministeren: Jeg vilde gjerne tillade mig i Korthed at reasumere Sagen, saaledes som den nu foreligger. Enten indeholder dette Forslag, og jeg skulde næsten efter, hvad en af de ærede Forslagsstillere har udtalt, antage dette som deres Mening, ikke andet end en lovmæssig Sikkerhed for visse regnskabsmæssige Oplysninger, og saa vilde det være overflødigt; thi, foruden at saadanne Oplysninger allerede haves efter den Maade, hvorpaa Regnskabet føres, er det en Selvsølge, at de Duffer, som have været udtalte her, vilde ialfald afgive en yderlig Opfordring til at fremlægge en bestemt Oversigt over, hvad Embedsmændenes befalede Forsikkring koster om Aaret — eller ogsaa indeholder det Forslag noget meget Mere, nemlig det, som den ærede Rigsdagsmand for Holbeks Amts 2det District (Tscherning) udtalte, at alle Embedsmænd, ikke blot de, som have svagt Helbred, men alle, hvem der er paalagt den Forpligtelse, at sikkre deres Enke en Overlevelsesrente, komme til at udgjøre en egen Klasse, som løbe en fælles Risiko, altsaa et Slags Livsforsikrings-Selskab for sig alene, og i saa Fald vende alle de Betænkeligheder tilbage, som jeg før antydede. Jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig saa betænkeligt for de raske Embedsmænd, at de meget hellere maatte see, at Loven ikke var udkommen, end at man skulde faae § 8 vedtagen